

Portfólió

Véssey Miklós

Szövegmutatvány

Vihar

Vihar volt éjjel, így indult a folyamat,
talán mert a légnyomás, a páratartalom,
a csapadék és minden, amit időjárásnak hívunk,
nem különül el tőlünk, hanem egyetlen,
összefüggő tengert alkot velünk,
az ágy mellett álltál, csak annyit tudtál mondani,
hogyan kezdődik, aztán előre dőltél,
négykézláb indultál a fürdőszoba felé,
mint akit ütnek és menekül,
a kád előtt ledobtad ruháid,
nem vetkőzés volt ez, sokkal inkább vedlés,
átváltozás, már bomlottál kifelé,
aztán a zuhogó víz megnyitott benned valamit,
azt hittem, hogy egy állat üvölt a kertben,
ez nem lehetsz te, és nem is te voltál,
a torkod, a szád csak eszköz volt a hangnak,
hogyan feltörhessen, úgy álltam ott,
mint tudatlan, tehetetlen kisgyerek,
menjünk be, be kell mennünk,
nyögted két fájás között, megjött a dűla,
aki rögtön úgy nyúlt hozzád,
ahogy én nem tudnék soha,
de ő már nem téged érintett, hanem azt,
akit minden szülésnél, naponta látott,
be kell mennünk, mondta, majd ő vezet,
a lépcsőházban megint a földre kellett dőlnöd,
nem lehet, ezt nem lehet kibírni, hajtogattad,
mégis kibírtad és jöttél tovább,
az autó hátsó ülésére fektettünk,
magzatpózban reszkettél, párás üveg,
gördülő esőcseppek, villámlás, bőgő motor, beértünk,
a kórház folyosóján harmadszor is négykézlábra estél,
de felálltál ismét, vitted tovább magad,
állj mögém és támassz meg, mondtad a szülőszobán,
egyszerre volt ez könyörgés és parancs,
én pedig szó nélkül engedelmesskedtem,

nem a férjed voltam már, a sértődékeny,
hanem a világot összetartó erők alattvalója,
ki lesütött szemmel,
rettegve szolgál, leguggoltál,
megremegtél, mint egy földrész,
aztán megnyíltál középen,
előbújt a szőrös koponya, a ráncos arc, a vállak,
üvöltő sírás, véres méhlepény,
és akkor, mint egy horrorfilmben,
kihunytak a lámpák,
a gyomrom összerándult a félelemtől,
pedig csak áramszünet volt,
elhúzták a függönyt, valami fény legyen,
az ablakon át láttam, hogy a felhők foszladoznak,
és pár perc múlva megjelent a Nap.

Apáról fiúra

A rozsdás múltból lepattogzott a festék,
ne próbáljátok megint újrafesteni,
elegünk van az oklevelekből a falon,
a serlegekből a napsütötte vitrinekben,
nyissátok ki a penészedő kertvégi sufnit,
és legyetek tárlatvezetők a saját életetekben,
a hibák és a hazugságok polcait akarjuk látni,
az apátoktól örökölt csorba bicskát,
amivel még szűrni sem lehet,
titeket mégis azzal szúrtak,
és azóta se beszéltek róla senkinek,

de ne keressetek kifogásokat,
elég, ha tudjuk, hogy ez azért,
az meg ezért van úgy és ott,
beszéljete velősen, de hosszan,
ne hagyjátok ki egyetlen részletet sem,
és ha elítélünk titeket, hát elítélünk,
de legalább nem nekünk kell berúgni az ajtót
a temetésekről hazafelé menet.

Vegyétek le vállunkról a kezeteiket,
kíméljete meg az elkésett, üres gesztusoktól,
nem szeretetre vágyunk, hanem az igazságra,
hogy a nevetek, ha már viselnünk kell,
ne kötelezzon, mint egy ismeretlen jelző,
hanem értékálló márkanevként
adhassuk tovább a fiainknak,

hiszen a vak is látja ratjunk,
hogy ha végre szóba állnátok velünk,
nem számítana, mit tettetek, vagy mit nem,
mert az apánk elveszett és megkerült,
halott volt és életre kelt:

mindent eldobva elétek sietnének,
és ujjongva a nyakatokba ugranánk.

Kórházkert ősszel

A fotocellás ajtó a holttest
előtt is kinyílik. Mégis élünk:
szív küldi szívnek ezt a fél liter
kiontott vért. A kertben
örökzöld bokorra hull a lomb
és bomlik, egy lámpa
kigyullad és kiég. Félhomályban
botorkál az Ige. Testté lett,
és zacskóban hordja a vizeletét.

Halottszállítás

Ernyedt a pupilla, tág,
mint szülés után a méh.
A guruló hordággal
kikerülnek egy babakocsit,
az ösvényen szél fúj
végig. Elkékül az ég,
a bőr. Ágyhoz kötözött
betegek, vergődnek a fák.

Majd megint

Ez nem ilyen szakítás előtti
vagy utáni vers, hogy a hajszálaid a lefolyóban,
itt csillog az általad lenyalt kiskanál is, te meg
sehol, vagy hogy még együtt alszunk,
de közénk úsztak már a távolság érdes gleccserei, nem,
nyakig ülünk az úgynevezett boldogságban,
ébredéskor elmeséljük egymásnak álmainkat,
nézeteltéréseinket könnyen megbeszéljük,
adunk és kapunk, anélkül, hogy kérnénk,
mindenünk megvan, ház, kenyér, jövőkép,
elégedettnek, vidámnak kéne lennem,
honnan ez a vákuumos szorongás mégis,

s a tehén-tekintetű melankólia,
mely rám ül, ha meglátom mosolyod,
s a büntudat, hogy nem tudok örülni,
mert meg fogsz halni, elveszítelek,
vagy meghalok, és elveszítesz engem,
egyikünk kint ül majd a hűvös kertben,
felhős az este, csillagok sehol,
elfelejtett zoknit venni, fázik,
hisz erre mindig ő figyelt, a másik,
hogy örülhetnék, ha a vége ennyi,
most látlak, kis idő és nem látlak,
hajad a lefolyóból nem szedem ki,
nem mosod el a lenyalt kanalat,
a házból így lesz özvegy-múzeum,
körben gyűlik a sok üres kacat,
s középen, elhagyott tárgy, elhelyezve
a nő vagy férfi, aki itt maradt,
ül mozdulatlanul, meglátogatják,
hogy vagy, anya, apa, kérdezgetik,
de nem beszél már, néz csak, s egyre gondol:
hogy kis idő és látlak majd megint.

Lerakódik

Időnk nagy részét azzal töltjük,
hogy szinten tartjuk a környezetünket,
ha pár napig elfelejtünk szellőztetni reggel,
akkor a plafon sarkában megjelenik a penész,
ha elfelejtjük időben levinni a szemetet,
akkor nyomban eláraszt minket a mocsok,
ha nem szedjük ki a lefolyóból a hajszálakat,
akkor egy hónap alatt teljesen eldugul,
ráadásul minden megoldás csak időszakos,
mert nem lehet végleg kitakarítani,
vagy elmosogatni örökre,
az apokalipszist nem tudjuk megállítani,
de ha odaállunk a kerítéshez,
és mindig csak azt az egy zombit löjük le,
amelyik a szűk résen bejut,
akkor a túlerő ellenére évtizedekig is élhetünk,
csak hogy a káosz belülről is támad,
mert ha nem érek hozzád elég gyakran,
akkor lerakódik az izmaimban valami,
amitől egyre nehezebben mozdulok feléd,
vagy ha egy ideig nem beszélgetünk,
szép lassan behálózzák szájunkat a neheztelés
alattomos pókjai, olvastam valahol,

hogy a penészgombáktól sem lehet megszabadulni,
minden lakásban ott várakoznak a levegőben,
egyedül a páratartalomtól függ,
hogy megtapadnak-e a falon.

Bőr

A felnőttek sokszor kérdezik,
hogy mért nem férek a bőrömbé.
Mintha tehetnék arról, hogy ekkora a bőröm,
vagy arról, hogy benne vagyok.
Nem szeretem a bőrömet,
folyton útban van. A múltkor is,
amikor valami rosszat csináltam,
és anyu mondta, hogy nézzek jó mélyen magamba,
én megpróbáltam,
de a bőröm teljesen eltakart...
Csak a tükör előtt tudtam magamba nézni,
a szájamon keresztül,
és csak feketeséget láttam.
Mondtam is apunak,
hogy ha én belülről fekete vagyok,
akkor az osztálytársam, aki kívülről fekete,
belülről biztosan fehér.
Aztán apu elmondta,
hogy a bőr alatt nem feketeség van,
és nem is fehérség,
hanem izmok,
az izmok alatt meg csontok,
de szerintem apu rosszul tudja,
mert ha a bőrömben csak izom meg csont van,
akkor hol vagyok én?

A fiam fejében

Amikor egy szülőnek vannak pihentebb, kreatívabb pillanatai, egy-egy jól irányzott kérdéssel könnyen kiderítheti, mi történik a gyereke fejében. Én is így jártam, amikor megkérdeztem a fiamat, ki ül a piros kocsiban, amit tologat. Apa, szólt a válasz. Nem elégedtem meg ennyivel, megkérdeztem, hogy apán kívül még ki. A fiam arca felragyogott, látszott rajta az öröm, hogy bárkit az apja mellé ültethet. A szomszéd bácsi, mondta vigyorogva. És még ki? A kukás bácsi. És még? A pénztáros néni. A négyszemélyes sportkocsi ezzel meg is telt. Én ültem a volánnál. Hajtottunk a kanapé felé.

– Miklós, megtenné, hogy elvisz az ajtóig? – kérdezi tőlem a szomszéd bácsi.

– Sajnos nem én irányítom a kocsit – válaszolom neki –, a fiam fejében vagyunk. Arra tudom csak mozdtítani a kormányt, amerre ő akarja. Látja, most például gondolt egyet, és máris az autópályán haladunk... Még én sem tudom, mi lesz a következő pillanatban.

Feszült csend. A pénztáros néni halkán sóhajt egyet. Látszik, hogy pár perce még a szalagnál ült, céges pólóban van, a kezében pirosan villog a vonalkód-leolvasó. Arra se volt ideje, hogy letegye a pultra, olyan hirtelen történt minden.

– Annyit legalább tudunk, hogy közeledünk Budapesthez, vagy távolodunk tőle? – kérdezi gondterhelt arccal.

– Nehéz megmondani. A fiam fejében szerintem még nem létezik Budapest. Attól félek, az autópályának sem az a funkciója, hogy valahova eljussunk.

– Akkor mégis mi értelme van az egésznek?

– Jó kérdés. Ha tippelnem kéne, akkor azt mondanám, hogy semmi. Megyünk, haladunk, gurulunk, ennyi.

– Szerintem is hiába keresünk ok-okozati összefüggéseket – szólal meg hátsó ülésen a kukás bácsi. – Higgyék el nekem, velem gyakran történik ilyesmi, ez afféle szakmai ártalom. Már odáig jutottam, hogy ha meglátok egy gyereket, elmenekülök, nehogy később eszébe jussak véletlenül. Képzeljék, a múltkor az egyik kis rosszcsont rám gondolt, és hirtelen egy játszótéri csúszdán találtam magam. Máskor meg egy vécészsézában. Ahhoz viszonyítva ez a mostani helyzet nem is olyan rossz... Elég jó kocsinak tűnik, nem lép oda neki egy kicsit? Kíváncsi vagyok, mennyi lehet a végsebessége.

– Nem tudna inkább lezuhanyozni néha? Émelyítő bűz árad magából. – förmed rá a pénztáros néni.

– Miklós, szerintem ha itt lekanyarodik Veszprém felé, egy órán belül otthon lehetünk. Haza kell érnem, meg kell etetni a macskát, lépjen oda, ha kérhetem – könyörög a szomszéd bácsi. Ahogy befejezi a mondatot, már ott nyávog az éhes macska az ölében. Tényleg, a Kormi... őt a fiam is jól ismeri.

– Elnézést kérek a bűzért, nem volt időm ruhát cserélni, ahogy látom, magának sem. Persze azzal gondolom semmi problémája sincs, hogy hetente elviszik a szemetét. Akkor milyen bűz lenne a városban, ha csak úgy ott hagynánk a házak előtt... – morog a kukás bácsi.

– Az összes táblára Veszprém van írva, mert egyszer felolvastam ezt a fiamnak, és azóta minden táblára azt mondja, hogy Veszprém. Lehajtó pedig az ő világában nem létezik, mert mielőtt lekanyarodtunk volna, pont elaludt.

– És akkor hogyan menekülünk ki ebből a száguldó bűzbarlangból? – kérdezi a pénztáros néni.

– Nem tudom. Sehogy. Várjuk, hogy másra gondoljon.

– Ne vicceljen, Miklós, tudja merre lakunk, vigyen haza – méltatlankodik a szomszéd bácsi. – Ez azért mégse járj... – folytatná, de a mondat közepén hirtelen lecsuklik a feje.

– Meghalt? – kérdezi a kukás bácsi.

– Él, mert hallom, hogy szuszog – nyugtatja meg a pénztáros néni, majd az ő feje is lecsuklik, és horkolni kezd.

A kukás bácsi előre hajol hozzám, és aggódva teszi fel a kérdést:

– Én is el fogok aludni?

– Valószínűleg. Szerintem épp altatás van, és azt soroljuk neki, hogy ki mindenki alszik. Előbb-utóbb el szoktunk érni a kukás bácsiig a felsorolásban.

Levegőt vesz, de már nincs ideje megszólalni. A pénztáros néni ölébe dől öntudatlanul.

Bekapcsolom a rádiót, ha már így egyedül maradtam. A Bogyó és Babóca főcímdala megy, úgyhogy gyorsan ki is kapcsolom. Igazából van ebben valami meghittség, ahogy szinkronban horkolnak körülöttem. Ettől nekem is ásítanom kell. Annyi időm még marad, hogy félreálljak egy benzinkútnál, és leállítsam a motort, mielőtt engem is elnyom az álom.

Azzal a megnyugtató gondolattal alszom el, hogy egészen biztosan nem itt ébredek.

Apa nincs

Apa nincs, mert balesetet szenvedett, és eltemettük. Apa nincs, mert máshol él és mással, és nem tud vagy nem akar hazajönni. Apa nincs, mert nem akart gyereket, nem számított az sem, hogy volt már neki egy. Apa nincs, mert megbántotta anyát. Apa nincs, mert anya megbántotta őt. Apa nincs, mert ájtótt a nagy, aki apának az anyósa, úgyhogy ő ilyenkor nincs. Apa nincs, mert itt ül, de most valami fontosabb, úgyhogy nem figyel rá. Apa nincs, mert anya mondott valamit, és ilyenkor le kell mennie a garázsba szerelni egy kicsit. Apa nincs, mert felhúzza magát és kiabál, amit később úgy magyaráz meg, hogy ilyenkor nem önmaga, tehát nincs. Apa nincs, mert elváltak a szüleink, és anyához kerültünk. Apa nincs, mert anya szerint nem lehet bízni benne. Apa nincs, a helye megüresedett, úgyhogy bárki lehet az apánk, jelenleg is többen pályáznak a pozícióra. Apa nincs, mert kérdeztünk valamit, és nem mondott igazat. Apa nincs, csak anya beszél róla néha. Apa nincs, pedig azt mondta, hogy lesz. Lenne ő szívesen, ha hagynák, ez tehet róla, meg az. De nekünk nem számít, hogy ki tehet róla, mert a vége ugyanis az, hogy nincs apánk,

és ez olyan,

mintha a hegyet másznánk, és hirtelen eltűnne alólunk a hegy. Mintha repülőket vezetnénk, és sehol se kapnánk leszállási engedélyt. Mintha fociznánk, de a pályának nem lenne vége sehol: se térfelék, se kapuk, se ellenfél, csak a labdát dobták elénk, aztán tessék, induljunk valamerre. Mintha a kád felett nem lenne csap, csak ömlene a víz egy csőből a lefolyóba. Mintha meg kéne forgatnunk egy botot, aminek nincsen vége. Mintha át kéne néznünk egy a falon, amin nincsen ablak. Mintha vakok lennénk, és évekig nem szólna hozzánk senki. Mintha lázadók lennénk, de a világon nem létezne semmilyen szabály vagy hatalom. Mintha egy futópádon ragadtunk volna: sprintelünk tiszta erőből, mégsem mozdul körülöttünk a világ. Mintha az új, legmodernebb technikával épített házunkról hiányozna a tető, és belénk csapna a villám. Mintha a világűrben lebegnénk, és meg kellene mondanunk, merre van a felfelé. Mintha fák lennénk, és nem értené senki, mitől sorvadunk: a törzsünk ép, az elmetszett gyökereink meg egyáltalán nem látszanak. Mintha felnéznénk az égre, és az nem lenne ott. Mintha egyszer csak megjelentünk volna a világon, ki tudja honnan, miféle akaratból, ha akart minket egyáltalán bárki is. Mintha soha nem is lett volna apánk. Pedig tudjuk, hogy volt, hogy van. Hogy létezik valahol.

Könyvek, ösztöndíjak, publikációs lista

Könyvek:

- 2025 májusában jelenik meg: Lerakódik (versek, Fiatal írók Szövetsége, Hortus Conclusus-sorozat)
- 2025 májusában jelenik meg: A semmi súlya (novellák, Harmat kiadó)
- 2023: Apa kezdődik (első önálló kötet, novellák, Harmat kiadó, Bp., 2023)
- 2016: Jelen! Kortárs ifjúsági novellák antológia (Móra), Nyakkendő – novella

Pályázatok, ösztöndíjak:

- 2024: Móricz Zsigmond Irodalmi-alkotói ösztöndíj
- 2019: Álljon meg egy novellára! (JCDecaux): Legjobb húsz szöveg egyike
- 2017: 100 szóban Budapest: Legjobb tíz szöveg egyike
- 2014: 100 szóban Budapest: Első helyezés és különdíj

Szépirodalmi publikációk:

- 2024 november: Jelenkor folyóirat: Kálvária, Játék (versek)
- 2024 szeptember: Tiszatáj online: Vihar, Csak neked, Lassan gördül (versek)
- 2024: Prae folyóirat 2024/2: Teher, Kátyúk dala (versek)
- 2024: Kalligram folyóirat, márciusi szám: Krisztusi, Holdföld, Három évtized (versek)
- 2024: Eső folyóirat, tavaszi szám: Makulátlan, Tejköd (versek)
- 2024: Országút folyóirat, március: Levél az emeletről (vers)
- 2023: Parnasszus folyóirat, 2023/4: Apáról fiúra (vers)
- 2023: Irodalmi Jelen, június 6.: Fészek, Eredet, Isten barmai, Szenteste, A mi döntésünk (versek)
- 2023: Élet és Irodalom, április 14.: Bezárult rendszerek, Lerakódik (versek)
- 2023: Helyőrség, április 8.: Testvérek, Házasság, Egyesével, Áthaladt köztünk (versek)
- 2023: Népszava, április 6.: Közterület - novella
- 2022: Magyar Napló, márciusi szám: Érintetlen - vers
- 2019-től: Képmás magazin, Apa kezdődik! - havi rendszerességgel megjelenő tárcarovat

- 2019 szeptember: Helikon folyóirat: Liturgia, Ima, Az eltévedt kamion balladája - versek
- 2019 május: Tiszatáj folyóirat Kórház ősszel, Röntgen, Elakad - versek
- 2018 július: Vigília folyóirat, Hús-vér, Titanic, Vírus - versek
- 2018 április: Vár Ucca folyóirat, Ebéd, Hajnal, Valaki - versek
- 2017: ROST folyóirat: Bontás, Halotyszállítás - versek
- 2015 augusztus: Szitakötő gyermekirodalmi folyóirat, Bőr - vers
- 2015 május: Vigília folyóirat: Fény, Nem én - versek
- 2015 május Liget folyóirat: Felhőmese - gyerekvers
- 2015 június: Liget folyóirat: A mennybemenetel - novella
- 2015: Kortárs online, A csillag - novella
- 2014: Kortárs online, Harminchat köbméter - novella

Szerzői oldal:

<https://www.facebook.com/vesseymiklos>

Előadások:

- 2016: Ciszterencia: A jelképek hatalma, avagy hogyan legyünk költők a mindennapokban:

<https://www.youtube.com/watch?app=desktop&v=ZL7KcdqC4Zg>

Fellépések, szereplések, interjúk:

- 2023: Ars Sacra fesztivál, közös könyvbemutató Lackfi Jánossal
- 2024: Ünnepi könyvhét, könyvbemutató
- 2024: Család-barát magazin (M1 televízió)
- 2024: Kaláka versudvar, Kapolcsi Művészetek Völgye Fesztivál, könyvbemutató
- 2024: Agapé c. tévéműsor, Duna televízió
- 2024: Kapocs-podcast (Manna FM)

Kritikák:

- 2024: Apaműhely (Halmi Tibor, Élet és irodalom, kritika az Apa kezdődik c. könyvről)
- 2024: Parókia portál: Apai végletek, atyai végtelenség (Barna Bálint, kritika az apa kezdődik c. könyvről): <https://www.parokia.hu/v/apai-vegletek-atyai-vegtelenseg/>